

РЕШЕНИЕ

№ 11737

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **809** по описа за **2026** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от К. Д. П. от [населено място] и такава, депозирана от адв. Р. Д., като негов пълномощник, срещу Решение без номер от 27.08.2025 г., постановено по АНД №718/2025 г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-013291/13.06.2024 г. на Началник група СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР. Със същото: 1/ За нарушение на чл.40, ал.2 ЗДвП на касатора е наложено наказание „глоба” в размер на 20 лв., на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП; 2/ За нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП; 3/ за нарушение на чл.100, а.1, т.2 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 10 лв., на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.3 ЗДвП. В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и е необосновано. Касаторът счита, че СРС не е съобразил липсата на доказателства за компетентността на АНО, както и че от събрания доказателствен материал не е установено, че наказаното лице е управлявало посоченото МПС на визираните дата и място. В тази връзка счита, че изложената от въззивния съд фактическа обстановка не кореспондира със събрания доказателствен материал. Относно доводът за допуснати процесуални нарушения се твърди, че такива са налице, доколкото съдът не е допуснал исканата СТЕ, както и че актосъставителят и служителят, съставил протокола за ПТП не могат да бъдат свидетел в производството.. Изложено е също, че въззивният съд не е отчетел, че АНО не е

съобразил начина на извършаване на проверката, предвиден в Инструкция №8121з-749/20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. По тези съображения, подробно мотивирани и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител адв. Р. Д., се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2, вр. ал.1 от Закона за адвокатурата.

Ответникът Началник група в СДВР - отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. М., в представено становище оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление № 24-4332-013291/13.06.2024 г. на Началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Със същото: 1/ За нарушение на чл.40, ал.2 ЗДвП на касатора е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв., на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП; 2/ За нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, предл.1 ЗДвП; 3/ за нарушение на чл.100, а.1, т.2 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 10 лв., на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.3 ЗДвП. Касаторът е санкциониран за това, че на на 30.05,2024г., около 02,30 часа, управлявайки лек автомобил „С. К. П. 2.0 И“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], пред №12А /Дискотека „П.“/, поради неправилна маневра на заден ход реализирал пътнo-транспортно произшествие в метална ограда с дължина около 2 м., като при извършената проверка било установено, че не носи свидетелството за регистрация на управляваното от него моторно превозно средство и отказал да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол - да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр.№ А.-0019 и въпреки издадения му талон за медицинско изследване № 0150695 водачът не се явил в УМБАЛ „Св.А.“ - [населено място] и не дал биологически проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка.

При анализ на доказателствата подробно се е мотивирал защо възприема за доказани описаните в АУАН и в НП нарушения. Приел е за установено, че на процесната дата и час жалбоподателят е управлявал автомобила си, като изпълнявайки маневра „заден ход“ по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], реализирал пътнo-транспортно произшествие в метална ограда с дължина около 2м, разграничаваща тревната площ от паркинга на Дискотека „П.“ /пред № 12А/. Очевидец на деянието станал свидетелят К. Н. - управител на дискотека „П.“, който заедно със свой колега в този момент излезнал от заведението. Свидетелят и колегата му отишли

при автомобила и тъй като водачът решил да потегли, му взели ключовете за автомобила, за да изчакат пристигането на извиканите на място полицейски служители. След като пристигнали на мястото на пътнотранспортното произшествие свидетелите М. Е. С. и А. В. Д. - мл.автоконтрольори при ОПП-СДВР, установили самоличността на водача на лекия автомобил и снели обяснения от очевидците на нарушението. Поискали от водача на лекия автомобил да им представи свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, което управлявал, но такова не им било представено. Проверяващите взели решение водачът на лекия автомобил да бъде тестван за наличие на алкохол в кръвта с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. № А.-0019. Тъй като тестът бил неуспешен свидетелят Д. издал талон за медицинско изследване №0150695, връчен на жалбоподателя в 03,55 ч, като му било указано, че в срок от 45 минути следва да се яви в УМБАЛ „Св.А.”- [населено място], за да му бъде взета биологична проба за химическо изследване за наличието на алкохол в кръвта. Водачът на лекия автомобил се явил в медицинското заведение в посочения времеви интервал, но отказал да му бъде взета биологичната проба.

При така установеното въззивният съд е разгледал всяко едно от нарушенията поотделно, като е приел, че жалбоподателят е осъществил състава и на трите, поради което правилно е наказан с предвидените в съответните разпоредби санкции. Разгледано е и възражението за липса на компетентност на актосъставителя и на издателя на НП, като мотивирано е прието, че същото е неоснователно.

С обжалваното решение СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, основания за отмяна на НП. Както в АУАН, така и в НП нарушенията са описани ясно, точно и конкретно, като им е дадена съответстваща на описанието правна квалификация.

По подробно изложени мотиви е потвърдил изцяло наказателното постановление.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка са налице визираните административни нарушения, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК, вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират.

Настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка са налице извършени трите административни нарушения от страна на настоящия касатор. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Правилно СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Представените в тази насока доказателства относно назначаване на лицата на съответните длъжности и оправомощаването им за съставяне на АУАН, респективно, за издаване на НП, са достатъчни, за да установят компетентността им.

Изцяло се споделят от настоящия съдебен състав като обосновани и съответни на събрания по

делото доказателствен материал фактическите и правни изводи на въззивния съд относно безспорната установеност на трите нарушения, извършени от касатора. Вярно е, че полицейските служители, съставили АУАН, не са били очевидци на управляването на процесното МПС от наказаното лице, но този факт е надлежно доказан чрез разпита в съдебно заседание на свидетел-очевидец, въз основа на показанията на когото същият е съставен. След като е установено, че касаторът е управлявал МПС, макар и само за една маневра, то същият е имал качеството на водач на МПС при извършената непосредствено след това проверка и е бил длъжен да наблюдава непрекъснато пътя при извършване на маневрата, да носи и представи на контролните органи съответните изискуеми документи, които не спори, че не е представил. Пак в тази връзка същия е следвало да позволи да му бъде извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, каквато безспорно с поведението си е осуетил, и не е дал и кръвна проба за това. Следователно правилно СРС е приел, че и трите нарушения са извършени и правилно санкционирани с обжалваното НП. Както е приел и СРС, в хода на съдебното следствие не са представени от жалбоподателя никакви доказателства, установяващи противното.

Неоснователно е и твърдението на касатора за допуснато от СРС съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неназначаване на исканата СТЕ. Същата мотивирано е отказана, като доводите за това се възприемат от настоящата инстанция. Както е приел и въззивният съд, с оглед изминалия период от извършване на нарушенията, една такава експертиза не би могла да установи относими към предмета на спора факти.

Неоснователно е и другото твърдение за допуснато съществено процесуално нарушение чрез разпит като свидетел на актосъставителя и на служителя, съставил протокола за ПТП. Именно това са лицата, констатирали нарушенията, и с техните показания същите следва да бъдат установени. По отношение на тях не е налице цитираната в касационната жалба забрана по чл.118, ал.1 НПК. Що се отнася до отразените в протокола за ПТП факти, който е и официален документ - писмено доказателство по смисъла на чл.93, т.5 НПК, същите не са оборени в хода на съдебното следствие. Твърдението, че същият е документ с невярно съдържание, за което следва да се понесе наказателна отговорност, би могло да бъде предмет на друго производство. Същото се отнася и за показанията пред съда на свидетеля-очевидец Н..

Неотнесими към спора са твърденията на касатора за нарушения на Инструкция №8121з-749/20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение. При липса на възражения във въззивната жалба в тази насока и при безспорна установеност, че актосъставителят и издателя на НП са компетентни за това органи, съдът не дължи проверка за спазване разпоредбите на посочения подзаконов нормативен акт.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че изложените от касатора обстоятелства не са основания за отмяна на обжалваното решение.

При извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба. Предвид това решението на СРС, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.), с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд -

София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 27.08.2025 г., постановено по АНД №718/2025 г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав

ОСЪЖДА К. Д. П. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.